సముద్ర స్నానం

"చూడండి."

"................"

"మిమ్మల్నే..........'

"ఊ-ఎందుకూ, రేపు నాకు బడిలేదు....లేపకు....నిద్రపోనీ."

"మాట;-ఇల్లా చూడండి...రేపు మీరు కార్తిక సోమవారం ఉంటారా?"

"సోమవారం ఉండటమా? ఎక్కడ?"

"ఎక్కడేమిటి-ఇంకా మీకు మెలుకువ రాలేదూ? కార్తిక సోమవారం ఉపవాసం ఉంటారా?"

"ఉండను."

"పోనీయండి, నేను సముద్ర స్నానానికి వెళ్ళివస్తాను.....కాస్త పిల్లలను చూస్తుండండి. ఇక్కడున్నట్లుగా వస్తాను."

"వద్దు..."

"అల్లాగంటే ఎల్లాగండీ...మహా పర్వదినం...ఇట్టే వస్తానుగా! తెల్లవారేటప్పటికి వస్తాను. పెద్దపిల్లను తీసుకొనేపోతాను. చిన్నవాళ్ళను కాస్త చూస్తుండండి."

తరువాత నిద్రమత్తులో ఏమన్నానో జ్ఞాపకం లేదు. ఆమె బండెక్కి వెళ్ళటం నేను తలుపు వేసుకొని మళ్ళీ వచ్చి పడుకోటం నాకు జ్ఞాపకమే.

కాంతం ఇల్లు దాటిన పావుగంటకల్లా పసిది లేచి తల్లి పక్కలో లేకపోవటం మూలాన కెవ్వున కేకేసి 'అమ్మా' అని పిలిచింది. నేను లేవక తప్పిందికాదు. ముక్కుకుంటూ, మూల్గుకుంటూ వెళ్ళి "అమ్మా లేచావు తల్లీ. పడుకో" అన్నాను. నా మాటలు దానికి అర్థం అయితే గద! అది అట్లాగే మేకులాగ కూర్చున్నది నడిమంచంమీద "అమ్మ, అమ్మ" అంటూ.

కాసేపు నాలుగు వైపులా చూచి, అమ్మ రాకపోవటం మూలాన మెల్లగా లేచి మేడ దిగటానికిపోతున్నది.

మెట్లు పసిది దిగలేదు. అందుకని దాని ఉద్దేశాన్ని గ్రహించి ఎత్తుకొని మేడక్రిందికి దింపాను. అది ముందు వంట ఇంట్లోకి వెళ్ళింది "అమ్మా" అని ఏడుస్తూ. అక్కడ ఎవ్వరూ కనబడలేదు. తరువాత దొడ్డితలుపు దగ్గర నుంచుని ఏడ్చింది. తలుపు తీశాను. దొడ్లోకి వెళ్ళింది. ఆ మసక మసక చీకట్లోనే, దొడ్డంతా వెతికింది. ఎక్కడా అమ్మ కనబడలేదు.

ఇక అమ్మ ఇంట్లో లేదన్న విషయాన్ని గ్రహించి అది నన్నే నమ్ముకొని నేను చెప్పినట్లు వింటుందని నా నమ్మకం. అందుకని దాన్ని ఎత్తుకొని మళ్లీ మేడపైకి వచ్చాను. అది ఏడ్పు ఏమాత్రం ఆపలేదు. పెద్దగా ఏడ్వటం సాగించింది.

అమ్మ ఇంట్లో లేదని పూర్తిగా గ్రహించి కూడా అది అట్లా పెంకితనంగా ఏడ్వటం నాకు ఏమీ సమంజసంగా కనపడలేదు. తరువాత స్పష్టంగా చెప్పి చూదాము నా తప్పు లేకుండనని.

"తల్లీ ఇదిగో చూడు....మీ అమ్మ ఇట్లా సముద్రానికి పోయింది. ఒక గంటలో వస్తుంది. అందాకా నేను ఎత్తుకుంటాను. నీవు ఊరుకో–ఏడిస్తే లాభం లేదు" అని స్పష్టంగా చెప్పాను.

దానికాసంగతి బోధపడలేదనా? కాదు. చక్కగా బోధపడ్డది. "అమ్మ–ఓ పోయి" అన్నది.

"ఆ....అదీ సంగతి" నీవు ఏడ్వవద్దు. కావలిస్తే బిస్కట్లు పెడతాను"...అన్నాను.

మరి ఇక ఊరుకో వలసిందేనా, న్యాయంగా? ఊరుకోదే! ఒకటే ఏడ్వటం.

పైగా ఎత్తుకున్నా నిలవకపోవడం, ఎగిరి పడటం, భుజంమీద పడుకో బెట్టుకొని చిచ్చి గొట్టినా జారి పోవటానికి ప్రయత్నం చేయటం, ఇదీ దాని ప్రవర్తన.

చెయ్యి గట్టిగా అదింపెట్టి భుజం మీద పడుకోబెట్టాను. కాని, చెయ్యి తీసేసి కెవ్వున కేకేసి తాచుపాములాగ చివ్వున లేచి "అమ్మా" అంటూ ఏడుస్తుంది.

"ఎట్లాగే నీతో, న్యాయం లేకుండా ప్రవర్తిస్తావు? అమ్మాయీ, కోపం వస్తోంది! కొడతాను" అని చెయ్యి ఎత్తి చూపి భయపెట్టాను. ఇంకా ఎక్కువైంది ఏడ్పు.

"పిల్లలైతే మట్టుకు గ్రహింపు ఉండొద్దు" అనుకొని విసుక్కొని, ఏడిస్తే ఏడ్వనీ...

నా తప్పులేదు అనుకొని అట్లాగే దాన్ని భుజంమీద పడుకో బెట్టుకున్నాను.

ఇంతలో "అమ్మా" అంటూ లేచాడు చిన్నవాడు. వీడు దానికంటె పెద్దవాడు. నాలుగో ఏడు. మాటలు అర్థం అవుతాయి.

"నాయనా పడుకో" అన్నాను.

"అమ్మేది" అన్నాడు.

"అమ్మ సముద్రస్నానానికి వెళ్ళింది. ఇంకాసేపుట్లో వస్తుంది. పడుకో నాన్నా. ఇంకా తెల్లవారలేదు, నిద్రపో."

"నేను పడుకోను నిద్రరాదు."

"పోనీ......ఆడుకో.........అ........దిగో ఆ పుస్తకంలో బొమ్మలు చూచుకో."

"వద్దు."

"పోనీ గంతులెయి."

"ఉహుం."

"మరి ఏం జేస్తావు?"

"అమ్మ పోతా."

"ఓరి వెధవా–అమ్మ సముద్రానికి వెళ్ళింది. సముద్రం ఇక్కడికి నాలుగు మైళ్ళుంది. నీవు నడవలేవు. నీకేమైనా మతిపోయిందా? అమ్మ ఇంకాసేపటి కల్లా వస్తుంది ఉండు" అన్నాను.

'రాదు...అన్నాడు' నిస్సందేహంగా.

అన్నవాడు ఊరుకోక మేడమెట్లుదిగి సముద్రానికి పోతానంటూ ప్రయాణం గట్టాడు. ఈ చీకట్లో ఏమిటి? సముద్రానికి నాలుగేండ్ల వెధవ వెళ్ళటం ఏమిటి? వీళ్ళకు తెలివి ఎందుకుండదో అనిపించింది.

గబగబ మెట్లు దిగి పోతున్నాడు. వెధవ ఏమిటి వీడి! సాహసం!

'ఒరేయ్' అంటూ వాడ్ని రెక్కుచ్చుకున్నాను. చిన్నదానికంటే చెప్పినా అర్థం కాదు. వీడికన్నా చెప్పితే వింటాడని.

'నాయనా, ఒరే.......ఏడ్వకూ.......ఎందుకూ.......ఏడ్పు?'

'అమ్మ.........'

'సరే.....అమ్మకోసం ఏడుస్తున్నావు......అమ్మ సముద్ర స్నానానికై వెళ్ళింది; వస్తుంది. ఏడ్వటం ఎందుకూ? అన్నాను సహేతుకంగా నచ్చ చెప్పాలన్న ఆశతో.

వాడు మళ్ళ 'అమ్మ' అన్నాడు.

'వస్తుంది కాసేపట్లో' అన్నాను.

'రాదు..........' అన్నాడు బిక్కముఖంతో.

వస్తుందిరా నాయనా 'తెల్లవారుటప్పటికి వస్తుంది.'

రాదు.......అని ఒకటే ఏడ్వటం అమ్మ వస్తుంది అని ఎంత నచ్చ చెప్పినా వినడు. అమ్మరాదు అని వాడికి గట్టి నమ్మకంతో అంటాడు.

'వస్తుందిరా నాయనా, ఈపోవటం పోవటం ఇక రాకుండా పోతుందనిరా నీ వుద్దేశం?'

'అట్లా ఎప్పటికీ పోదు. పిల్లలనూ, నన్ను వదలిపెట్టి లేచిపోయే మనిషి కానేకాదు మీ అమ్మ నాకు బాగా తెలుసు. ఆమాట అనుకోటమే తప్పు నామాట నమ్ము. తప్పకవస్తుంది.' అని ఎన్ని విధాల నమ్మకం చెప్పినా వాడికి వీసమంతయిని నమ్మకం కలగదు.

'అబ్బబ్బ...చంపుతున్నావురా నాయనా; తప్పక వస్తుందిరా మీ అమ్మ' అని పెద్దగా అరిచాను కోపంతో. ఉహు...ఏమాత్రం నమ్మకం లేదు వెధవకు...అమ్మ రాదు అనివాడు మళ్ళీ అనడం ఏడ్వటం.

మహాప్రభూ-ఎట్లా వీడ్ని నమ్మించడం! వాళ్లమ్మ ఇకరాదనే వాడి గట్టి నమ్మకం.

పోనీ ఏదో అల్లాగ ఏడుస్తూ ఉన్నా ఒక సుగుణమే. కాళ్ళొచ్చిన వెధవ, వీలైతే మేడదిగి సముద్రానికి పోతానంటూ బయలుదేరుతున్నాడు మాటిమాటికి! చిన్నది ఎత్తుకున్నా ఏడ్వటం మానలేదు. అందుకని దాన్ని దింపేసి, వీడి దగ్గర చేరి ఎట్లాగయినా సమదాయిద్దామని కూర్చున్నాను.

చిన్నది నాపడకగదిలోనికి వెళ్ళింది అక్కడ చూచింది. ఇంకో గదిలోకి వెళ్ళింది.

అక్కడ చూచింది. అమ్మ కోసమూ ఈ వెతకడం! వాళ్ళమ్మను నేను దాచేశానని కాబోలు దీని నమ్మకం.

చిన్న గదిలో సుశీ పడుకొని ఉన్నది. వాళ్ళమ్మచీర కప్పుకొని, చిన్నది ఆ చీర గుర్తుపట్టి అదే అమ్మ అనుకొని వెళ్ళి అమాంతం దానిమీద పడ్డది. కెవ్వున కేకేసి "అమ్మా" అంటూ లేచింది సుశీకూడా.

కాస్త పెద్దపిల్లగదా అని దానితో "అమ్మాసుశీ, పసిదాన్ని కాస్త పట్టుకొని సముదాయించు. అది అమ్మకోసం ఏడుస్తున్నది." అన్నాను.

"అమ్మ ఎక్కడి కెళ్ళిందీ?" అన్నది సుశీ.

"సముద్రానికి స్నానానికి..." అన్నాను నేను.

"నన్ను తీసుకెళ్ళలేదేం?" అని ఒక్క పెట్టున ఏడ్చింది.

"ఓసిభడవా? నీవు కూడా ఏడిస్తే ఎట్లాగే? వీళ్ళతోనే సతమతం అవుతుంటేనే! వళ్ళు పగల గొడతా ఏడిస్తివా అంటే!" అని భయపెట్టాను. ఇది మట్టుకు భయపడి ఊరుకుంది.

పసిదిమాత్రం వెక్కి వెక్కి ఏడ్వటం మానలేదు. చిన్నవాడు ఒకే స్థాయిలో అమ్మ రాదనే నమ్మకంతో ఏడుస్తున్నాడు. అమ్మ వస్తుంది ఉండరా అని నేనూ, రాదనివాడూ వాదన.

తలబద్దలు చేసుకుందామన్నంత విసుకు పుట్టింది. ఈ లోపున సుశీ మెల్లగా వెళ్ళి నిద్రపోతున్న తమ్ముడ్ని లేపింది. అమ్మ వెళ్ళిపోయిందని చెప్పేసింది.

వాడో ఏడ్పు ఏడ్చాడు. వాడ్ని భయపెడితే బిక్కముఖం వేశాడు.

నాయనా, మొగపిల్లలు ఏడ్వకూడ"దని అప్పీలు చేశాను. ఎట్లాగయితేనేం ఏడ్పు దిగమ్రింగి మొగతనాన్ని నిలబెట్టాడు మావాడు.

వాళ్ళ యిద్దర్ని ఎట్లాగో ఆపానుగాని పసివాళ్ళనే ఊరుకో బెట్టడం నాతరం గాలేదు. ఎట్లా సముదాయించాలో, ఏం జెయ్యాలో, నాకు తెలిసింది కాదు. సామదాన దండోపాయాలవల్ల ఏమీ ప్రయోజనం కనుపించలేదు.

ఇద్దరికీ బిస్కట్లు పెట్టాను. ఇద్దరూ విసిరి పారేశారు.

కర్జూరపండు ఇచ్చాను. నా మొఖాన కొట్టారు.

ఆట వస్తువులు చూపాను. కాళ్ళతో తన్నేశారు.

వాళ్ళమ్మ ఫోటో చూచి "అదిగో అమ్మ," అన్నాను.

అయినా ఏడ్పు మానలేదు పసిది. వాడు మాత్రం ఆ బొమ్మ అమ్మ కాదన్నాడు. అమ్మేరా, అని నేనూ, కాదని వాడూ, మళ్ళీ మొండివాదన.

చిన్నదానికి ఏమీ తెలియక ఏడ్పు. వాడు మొండితనాన ఏడ్పు. వాళ్ళమ్మ ఫోటో కూడా 'కాదని' వాదిస్తుంటే ఏం జెయ్యాలె వెధవని? ఇక వాడితో వాదన లాభం లేదు, రెండు తగిలిస్తేనేగాని ఊరుకోడనుకొని, వీపుపైని చెళ్ళున వేశాను నోరు మూయమని, వాడు కెవ్వున కేకపెట్టి, పెద్ద గుక్కపట్టి ఏడుస్తూ మేడ మెట్లు దిగాడు.

వెధవ, చీకట్లో భయపడతాడనిపసిదాన్ని, దింపివాడి వెంటబడి గిలగిల కొట్టుకుంటూన్న వాడ్ని పట్టుకొస్తున్నాను.

ఈలోపున పసిది మేడమెట్లు రెండుదిగి దొర్లటానికి సిద్ధమైంది. మహాప్రభో వీళ్ళమ్మ ఎట్లా వేగుతున్నదో రోజూ వీళ్ళతో ననిపించింది.

పసిదాన్ని, వాడ్ని, ఎట్లాగయితేనేం లాక్కొచ్చి మంచంమీద కూలేసి, సముదాయించ టానికి ఏమాత్రం ప్రయత్నం చేయక చూస్తూ ఊరుకొన్నాను. శత్రుసేనలు కోట తలుపులు బద్దలు కొట్టుకొని వస్తూంటే, ఏమి చేయలేక నిలబడిపోయిన రాజులాగ.

అంతలో అరుణోదయం అయింది. చీకట్లు పోతున్నాయి. ఈపాటికి ఆవిడ వస్తూ ఉంటుందన్న ధైర్యంతో–అమ్మాయీ, సుశీ, మీ అమ్మ వస్తున్నదేమో చూడూ వాకిట్లో కెళ్ళి అన్నాను.

ఏదీ?–సుశీ లేదు. దాని తమ్ముడూ లేడు! ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయినారు. గుండె గుభేలుమన్నది, ఎక్కడికి వెళ్ళారోనని.

నేను ఈ పసి పిల్లలతో అవస్థ పడుతుంటే వాళ్ళిద్దరూ ఎప్పుడో జారారు. వీధి తలుపు తీసి ఉంది. వీధిలోకెళ్ళి చూశాను. పెద్దగా కేకవేశాను. ఎక్కడ జాడలేరు.

వీళ్ళెక్కడి కెళ్లారో, ఎంత దూరం పోయినారో అని దిగులేసింది. ఆ పిల్ల చేతులకు బంగారపు గాజులున్నయి అవి కాజేస్తారేమో ఎవరన్నా?

లేకపోతే వాటి కాశపడి పిల్లదాన్ని ఎవరేం జేస్తారో? ఎక్కడ వీళ్ళిద్దరు మారు పడతారో? అని గుండెల్లో గుండెలు లేవు. పోనీ వాళ్ళకోసం వెతుకుదామంటే వీళ్ళిద్దరిని వదలి ఎల్లాగ కదలటం!

ఇంతలో పసిముండ ఏడ్చి ఏడ్చి అలసిపోయి ఏడ్వలేక సొమ్మసిల్లింది. దీని కెక్కడ నోరెండిపోయిందోనని, భుజాల మీది దాన్ని భుజాలమీదే ఉంచుకొని, పాలడబ్బా తీసి కొంచెం పాలుకలిపి, 'అమ్మా తాగ'మని ఇచ్చాను గ్లాసు. పుచ్చుకొని గుక్కెడు కామోలు తాగి చూస్తుండగానే ఆ గ్లాసు విసిరి నామీద కొట్టింది. బట్టంతా తడిసింది. మొఖం నిండా పాలచుక్కలు, జుట్టునిండా పాల చుక్కలు.

'ఛీ-దీని దుంప తెగ.....అవస్థ'........అని విసుక్కొని ఇటు చూద్దునుగదా, ఆ చిన్న వెధవ సందు దొరికింది గదా అని, సముద్రానికి ప్రయాణం గట్టి వాకిట్లోకి పోయినాడు. అపుడు తెలతెల వారుతుంది.

వీడు కూడా ఎక్కడికి వెడతాడో మరీ చిన్న వెధవ అని 'ఒరే వెధవా, నీవు కూడా వెళ్ళిపోతావా ఏమిట్రా' అని పరుగెత్తుకొని వెళ్ళాను వాడ్ని పట్టుకొందామని. నాకు చిక్కకుండా పారిపోవాలనే ప్రయత్నంలో వాడు పరుగెత్తి కాలుజారి సైడుకాల్వలో పడ్డాడు. రకీమని దిగాను. మోకాలు లోతు మురుగునీళ్ళలోకి, పిల్లవాడి నోట్లోకి మురికి నీరుపోతాయేమోనని, వాడ్ని చప్పున ఎత్తుకొని చంక నేసుకొన్నాను. వాడి మొఖం, వళ్ళూ, అంతా, బురద, నా బట్టలన్నీ బురద, వాడు ఏడుస్తూ నన్ను కావిలించికొని నామొఖంనిండా ఆ దుర్గంధద్రవ్యం పూశాడు.

ఇంతలోనే చిన్నది కూడా అడుగులేస్తున్నది ఆ వేపే. ఇది కూడా వెళ్ళి ఎక్కడ పడుతుందోనని దాన్ని కూడా ఇంకో చంకలో కెత్తుకొన్నాను.

అప్పుడు చూడాలి నన్ను. బిడ్డలు చెరో చంకనా ఉన్నారు నా ముఖంనిండా సైడు కాల్వలోని బురద మోకాలు దాకా కూడా దట్టంగా ఉంది ఆ బురద సొక్కు తొడుక్కున్నట్లుగా, తలపైన పాలచుక్కలు.

ఈ స్థితిలో నేనుండగానే వాకిట్లో బండి ఆగటం ఆవిడ దిగటం తటస్థించింది.

నన్ను ఆ స్థితిలో చూచి నేను పడ్డ పాట్లన్నీ గ్రహించి, కాంతం నాపై జాలిపడి నాయందు సానుభూతి చూపి, తాను సుఖంగా సముద్రస్నానం చెయ్యటానికి వీలు కల్పించేందుకోసం, ఇంత అవస్థా నేను పడ్డందుకు నాయందు ఎంతో కృతజ్ఞత కలిగి, నన్ను ఎంతో thank చేస్తుందన్న ఆశతో అక్కడే నిలబడ్డాను.

వచ్చింది అమ్మగారు నిప్పులు గక్కుతూ "ఇద్దరు పిల్లలనూ వదిలేశారేం? వంతెనమీద కూర్చుని ఏడుస్తున్నారు" అంటూ,

నేనేం మాట్లాడలేదు. చూడు నా అవస్థ - అన్నట్లు అక్కడే నుంచున్నాను.

చూచింది......ఒక్క నిమిషం. గ్రహించింది. నాఅవస్థ...కొంచెం విచారం కళ్ళలో....మళ్ళీ చిరునవ్వు......అంతే!

పసిది తాచులాగ జారిపోయింది తల్లిదగ్గరకు, పసివాడు పోయి కావలించుకొన్నాడు.

కాంతం కూర్చుని పిల్లదానికి పాలిస్తూ "అమ్మా నా తల్లే, ఎంత ఏడ్చిందో! వెక్కి వెక్కి ఏడ్చిందా! నోరెండిపోయిందా?........రా నాన్నా......నా తండ్రి.... ...చచ్చిపోయినారా..........నాన్నా......నిన్ను వదిలేసి వెళ్ళాను?... ....ప్రాణాలన్నీ మీమీదే ఉన్నాయి. ఎంత ఏడ్చావురా? ఈ మురికంతా ఏమిట్రా నాయినా పడ్డావా? నా తండ్రే. పిల్లలను ఏడ్పించాను" అని మాటమీద మాట అంటూ దాన్ని ముద్దెట్టుకోనూ, వీడ్ని ముద్దెట్టుకోనూ, దాన్ని పలకరించనూ, వీడ్ని పలకరించనూ, తన్ను తాను నిందించుకోనూ ఎంతసేపూ ఇదే వరస!

ఈ మానవుడు పడ్డ కష్టానికి ఒక్క సానుభూతి వాక్యం....కృతజ్ఞతను సూచించు ఒక్క చూపు........ఒక్క మంచిమాటలేదు!

పిల్లలకు తల్లే లోకమైంది! తల్లి ప్రేమంతా పిల్లలకే ఇచ్చింది-ఇక నాకు స్థానం ఏదీ!

అల్లాగ సూర్యుని కెదురుగా నిలబడిపోయేను వెర్రి చూపులు చూస్తూ.